

APOSTOLISCH

GENOOTSCHAP

ENSCHEDE

November 2018, Jaargang 2, Editie 5

Dit is alweer de laatste “Samen” van 2018.

Al snel had ik een idee voor een thema: de periode van intensief samengaan tijdens de verbouwingen. Maar wàt schrijf ik er dan over. De eredienst van zondag 1 november vierden we gezamenlijk als gemeenschap Enschede. En toen wist ik dat ik het hierover kon hebben.

Gemeenschap Enschede.

Hoe kan de gemeenschap Enschede ontstaan? Als ik het goed heb is deze al ontstaan in 1895, in dit jaar kwamen de eerste Apostolische gezinnen naar Enschede. Werkgelegenheid was de drijfveer die de mensen naar de stad trok. In 1904 kon Apostel Kofman de broeders en zusters een eigen en nieuw gebouw aan de Lipperkerkstraat aanbieden, er waren toen 200 leden.

De gemeenschap Enschede heeft dus al een lange geschiedenis.

Door de enorme groei moesten er steeds weer op nieuwe plekken gemeenschappen gevormd worden, en steeds weer zijn er zusters en broeders geweest die dit hebben opgepakt. Gaandeweg hebben deze verschillende gemeenschappen hun eigen kleur gekregen.

In de huidige tijd hebben we niet met groei, maar met krimp te maken(helaas). Het is nu aan ons om de verschillende kleuren weer bij elkaar te brengen.

Joris heeft verkering met Trudy, nog niet zo lang. Trudy zegt op een dag: “Vanavond gaan we naar mijn ouders, ze willen je graag leren kennen”. Joris heeft helemaal geen zin en loopt een beetje te mokken. Maar goed, hij is verliefd en wil Trudy niet kwijt, dus hij gaat. De avond verloopt een beetje stroef en bij het weggaan vraagt Trudy: “Nou, wat vond je ervan?” Joris zegt: “Het ging wel, maar het is bij jullie wel anders dan bij ons thuis”. Een jaar later zijn Joris en Trudy nog steeds bij elkaar, en Joris zegt: “Kom laten we vanavond naar je ouders gaan”.

Wat is er in dat jaar gebeurd? Joris en Trudy zijn verliefd op elkaar, en willen graag bij elkaar zijn. Hierdoor kwamen ze ook regelmatig bij de wederzijdse ouders. Door de ervaringen die tijdens die ontmoetingen werden opgedaan groeide ook het respect en liefde voor de ouders.

Tijdens de verbouwingen krijgen wij ook mogelijkheden en kansen om ervaringen met elkaar op te doen, elkaar beter leren kennen en hierdoor meer liefde en respect voor elkaar te ontwikkelen. Zo kunnen we de kleuren van de verschillende gemeenschappen tot een nieuw palet van kleuren te maken. Net zoals ze de afgelopen 123 jaar hebben gedaan in Enschede.

Laten wij in liefde gaan werken. Doet u mee?

Broeder Marcel Karst

Colofon

Eindredactie:

Pim Hes wa.hes@ziggo.nl

Redactieleden:

Karina Bakker k_r_bakker@hotmail.com
Wim Hamberg hamberg@apgen.nl
Henk Zwijnenberg henkzwijnenberg@home.nl

Opmaak:

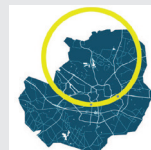
Richard Hospes richard.hospes@kpnmail.nl

Verder werkten mee:

Ed Hamstra
Johan van Poorten

De volgende Samen verschijnt in januari 2019. Deadline voor de kopij is 10 januari 2019. Artikelen of ideeën kunt U sturen naar Pim Hes.

Voor aanlevering van foto's a.u.b. het .JPG- format
I.v.m. de wet op de privacy kunt U bezwaar maken tegen gepubliceerde foto's. Neem dan contact op met de redactie.

In liefdevol en dankbaar gedenken

*Br. J. van der Veen
Overleden op 24 september 2018
op de leeftijd van 83 jaar*

*Zr. A. Pool - Becker
Overleden op 1 oktober 2018
op de leeftijd van 90 jaar*

*Zr. Klinker - Feijer
Overleden op 18 oktober 2018
op de leeftijd van 92 jaar*

*Zr. A. Kip - van Buiten
Overleden op 1 november 2018
op de leeftijd van 90 jaar*

Zangers uit Perth in Hengelo

Op vrijdag 9 november zijn de zangers uit Perth in Hengelo geweest. Er waren zangers uit het hele district uitgenodigd om hen te verwelkomen. Het was een prachtige belevenis om samen met hen een aantal liederen te zingen, zowel in het nederlands als in het engels.

Jubilea

50 jarig huwelijk van
familie Attema

Als ik dit schrijf is het een dag exact tussen twee zangerssamenkomsten in. Dit jaar wederom in De Doelen in Rotterdam. Enkele weken geleden, op zaterdag 20 oktober, zat ik met mijn vrouw, onze zoon en zijn vriendin op de tribune van de WWK-Arena in Augsburg voor de voetbalwedstrijd FC Augsburg tegen RB Leipzig. Een Bundesligawedstrijd dus. We stelden ons er veel van voor, want de Bundesliga is een topcompetitie en dit zijn twee aantrekkelijk voetballende ploegen.

Er hing voor de wedstrijd een vrolijke sfeer in het volledig uitverkochte fraaie stadion. Supporters van de tegenpartij deden daar enthousiast aan mee. Het geheel kwam een beetje folkloristisch op mij over. Mijn zoon en zijn vriendin – die in Augsburg wonen – vertelden dat dit normaal is. Augsburg heeft een goede naam in Duitsland en iedereen mag deze Beierse ploeg wel. Mensen komen er om te genieten. Kort voor het begin van de wedstrijd rende een grote groep kinderen met vlaggen een rondje door het stadion. Aangemoedigd door alle aanwezigen, ook achter het doel door de supporters van Leipzig. Ondertussen klonk er een lied uit de luidsprekers, waarin een lange strofe door kinderen werd gezongen. Die tekst wilde ik nog wel eens nalezen...

Om drie minuten voor half vier kwamen beide ploegen op het veld. Dat gebeurt – ook in Nederland – altijd onder de tonen van een bekende melodie. Bij Twente is dat You'll never walk alone, bij Feyenoord

Hand in hand kameraden, bij Ajax Bloed, zweet en tranen, enzovoorts. Maar hier klonk een melodie die ons raakte: Land of hope and glory. O dag van glorie! Mijn vrouw en ik keken elkaar aan en zeiden dat we ons even in De Doelen waanden.

De wedstrijd was slecht. Typisch Duits: veel inzet van sterk gebouwde en atletische spelers, een enorm tempo en veel lange ballen. Maar het publiek bleef dolenthousiast. Het einde kwam met de enig juiste stand: 0-0. In de verte op de bank zag ik een blonde speler van Augsburg zitten waarvan ik het gevoel had dat hij de wedstrijd had kunnen kantelen. Ik kende hem nog uit Enschede van FC Twente: Frederic Jensen. Hij liep zelfs geen meter warm langs de zijlijn. Ik denk dat zijn tijd nog wel komt.

Toch voelde het als een dag van glorie. Mensen kunnen bij elkaar zijn om te genieten, ondanks verschillen. Na afloop was er een ererondje, ondanks de teleurstellende uitslag. Buiten was het één grote Biergarten. Uit de luidsprekers schalde dat lied van het begin nogmaals. Ik kon nu horen wat de kinderen zongen:

*Und jeder Gastverein
Soll hier Willkommen sein.*

Denn Fussballfreundschaft ist für uns: Pflicht.

Aandachtsbezoek Enschede Wooldrik

Samen mochten mijn vrouw en ik, vanuit het aandachtsbezoek, eind september bij broeder en zuster Eenkhoorn zijn. Op het moment dat u dit leest zijn ze weer op hun winteradres in Las Palmas op Gran Canaria, waar ze de koude maanden hopen door te brengen. Dit wil echter niet zeggen dat ze niet bij de gemeenschap betrokken zijn. Integendeel, uit alles blijkt dat ze meeleven met allen uit deze gemeenschap en eveneens worden de erediensten ook in Las Palmas, welzeker digitaal, beluisterd. Nu kan het daar gewoon thuis in hun appartement met een mooi uitzicht op een deel van de haven en de Atlantische Oceaan, maar enige tijd geleden moesten ze daarvoor nog met hun laptop uitwijken naar het terras van een van de vele restaurants. Van beiden een hartelijke groet voor u allen in Enschede Wooldrik en Zuid.

Lidy en Henk Zwijnenberg

Donderdagavond 18 oktober: “Volhoudbaar leven”

Vanavond komt br. Hans Leeftang een verhaal houden in het kader van de lezingencyclus van Enschede Wooldrik/Enschede Zuid. Het is de vijfde lezing van een zeer geslaagde cyclus met als thema ‘duurzaamheid, compassie en solidariteit’. In totaal hebben zo’n 200 belangstellenden de avonden bezocht. Wat zal het deze avond worden? Er komen zo’n veertig belangstellenden binnen inclusief het 50- koor van Enschede Zuid. Hans heeft aangekondigd dat de lezing ‘Volhoudbaar leven’ heet. Volhoudbaar is de Vlaamse versie van duurzaam. Zal hij het over het milieu hebben? Door de lastige verkeerssituatie in Zuid komt Hans pas twee minuten voor acht binnen. Dan begint hij zijn heel persoonlijke verhaal.

Spankracht of draagkracht

Na zijn hele leven in Den Haag gewoond te hebben woont hij sinds twee jaar in Geesteren (Achterhoek) in een boerderij met twee hectare grond. Deze verhuizing en de nieuwe leefomstandigheid hebben hem aan het denken gezet over zijn positie tegenover zichzelf, de ander en de aarde. Hij is aan zelfreflectie en zelfonderzoek gaan doen en begon met de vraag: “Wat is mijn draagkracht?”. Hij realiseerde zich dat hij in zijn leven veel vanuit spankracht had gedaan, om tegemoet te komen aan de verwachtingen van anderen, te voldoen aan idealen en te doen wat ‘hoort’. Dit bracht hem tot het voornemen om meer vanuit compassie met zijn “hele zelf” te leven. Voornemens zijn mooi, maar hoe houd je het vol? Het lied ‘Voel Gods kracht diep in mij’ ontroert hem steeds opnieuw en roept bij hem het vertrouwen op dat het goed komt. We kijken en en luisteren naar het lied dat door br. Buitenkamp zo mooi met gepaste beelden op YouTube is gezet en je ziet aan Hans dat het hem ook nu weer veel doet.

Draagkracht van de aarde

Vervolgens nam hij ons mee naar de draagkracht van de aarde, in het bijzonder hoe hij bezig is zijn twee hectare grond zo goed mogelijk te beheren en te verzorgen. Dit bracht hem het inzicht dat de natuur vooral tijd nodig heeft en dat je vooral moet kijken, observeren en nog eens kijken. Ook viel hem op hoe vervreemd je bent van de natuur als je altijd in de stad hebt gewoond. Duurzaamheid begint bij jezelf, maar je hoeft het

niet alleen te doen. Dit illustreerde Hans met het lied van het kinderkoor ‘Kijk eens om je heen’. Dit werd in een duet gezongen door het 50- koor. Samen draag je de wereld.

Bruggenbouwer, begripkweker

Dan komt Hans op zijn relatie met de ander. De wereld is steeds meer opgedeeld in wij-zij. Hans doet een poging om met een PVV tweede kamerlid tot overeenstemming te komen over de toekomst van Nederland. Ook al zijn zij beide stedenbouwkundigen toch lukt dit gesprek niet. Als je bruggenbouwer wilt zijn moet je je niet richten op de extremen, maar juist de stille meerderheid aan bod laten komen. Hans wil begripkweker zijn en doet dit via een weblog samen met vertegenwoordigers van de vrijzinnige geloofsgemeenschappen. ‘We are the World’ zingt het 50- koor hierna. Je zou zo graag snel vorderingen maken en meer controle willen hebben over het resultaat, maar zo gaat dat niet. Dit wordt mooi geïllustreerd in een filmpje met Paul McCartney, waarin hij vertelt hoe zijn moeder vlak voor zij stierf hem zei dat hij de dingen moet laten gebeuren: ‘Let it be’.

Al met al was het een prachtig persoonlijk verhaal over hoe je in je eigen leven in 2018 de begrippen duurzaamheid (volhoudbaarheid), (zelf)compassie en solidariteit kunt verbinden door concreet de dingen te doen die bij jou passen. Ik vond het heel herkenbaar en inspirerend.

Dit was voorlopig de laatste lezing. Misschien wordt het volgend jaar nog voortgezet. Het zou mooi zijn als er dan vanuit de gemeenschappen voorstellen komen voor inspirerende sprekers en onderwerpen.

Ed Hamstra

Mannen

Er wordt soms wat lacherig gedaan en meewarig met het hoofd geschud als er wordt gesproken over “Mannen”. Maar heeft u de kaart van “Mannen” wel eens gezien en echt gelezen wat er achterop staat? En er toen ook één mee naar huis genomen om het eens aandachtig te lezen? Weet u trouwens ook dat de kaart er in het Engels is? Mocht u zo’n kaart meenemen, neem er dan twee mee en gooi er één bij de buurman in de bus.

In de tijd dat “Mannen” is ontstaan en langzaam een plaatsje heeft gekregen bij verschillende broeders van binnen en buiten het apostolische gebeuren, kunnen we best stellen dat het dat plaatsje ook verdient. In het begin was het wat onwennig en is het toch een beetje de kat uit de boom kijken. Maar als er eenmaal koffie is (met altijd wat lekkers erbij), dan zie je dat de gesprekken langzaam op gang komen en merk je al gauw dat er veel herkenning is in de vele verhalen die de ronde doen. Die herkenning maakt dat er een soort verbondenheid ontstaat. En die verbondenheid gaat verder dan alleen in de gemeenschappen. Het gaat naar ouders, kinderen, kleinkinderen vrienden en burens en dat je dan niet apostolisch bent maakt in dezen niet uit. Het verhaal dat je vertelt, het luisteren naar en de knipoog of aai over de bol zorgt voor die verbondenheid. We zien het vaak niet en hebben het er ook niet over, maar zo ontstaat wel die verbinding waar we het zo vaak over hebben.

Er is de afgelopen tijd aandacht geschonken aan het werk dat we doen of wat we gedaan hebben. Verschillende mannen genieten al van hun pen-

sioen, maar kunnen kostelijk vertellen over hun werkzame leven. Met pensioen zijn betekent voor de meesten niet achterover zitten en achter de geraniums kruipen. Er wordt veel vrijwilligerswerk gedaan en wordt er op ieders eigen wijze voor de kinderen, kleinkinderen en zo nodig nog voor de ouders gezorgd. Natuurlijk wordt er ook over apostolisch-zijn en wat dat voor een ieder inhoudt gesproken. Mooie verhalen over vroeger en nu worden aangehaald en er wordt regelmatig hartelijk gelachen. We praten ook over muziek en wat dat met je doet. Als er iets is dat verbindt, dan is het wel de muziek hoor je bijna iedereen zeggen. We worden ook wat bijgepraat over orgels en de bouw daarvan. Zo vernamen we onder andere dat er in het orgel van voorheen Enschede 3 aan de Oldenzaalsestraat 1400 pijpen zitten. En uiteindelijk is iedereen het erover eens dat je er naar buiten best voor mag uitkomen dat jij apostolisch bent. Er wordt al via radio en andere media kenbaarheid aan gegeven. We moeten gewoon blijven doordruppelen is het antwoord.

Kleine anekdotes komen regelmatig voorbij, zoals de ouwels die door het morsen van de wijn aan elkaar waren geplakt en het de voorganger grote moeite kostte om ze uit elkaar te halen. Ouderen worden door eenieder geprezen voor de inzet die zij toonden en natuurlijk zaten er soms wat haakjes en oogjes aan. Maar zij hebben wel meegewerkt aan het apostolisch-zijn zoals wij dat nu kunnen beleven. En ook wij proberen op ieders eigen wijze een steentje bij te dragen. Wanneer je al een aantal keren geweest bent bij Mannen ontstaat er ook een soort “veiligheid” en dat maakt het mogelijk om je eens te uiten over je eventuele ongemakken. Zonder daar verder op in te gaan geef je elkaar wel het gevoel dat men begrijpt, waar je dan soms tegenaan loopt. Verlies van broeders en zusters uit verschillende gemeenschappen wordt benoemd en er wordt met respect en medeleven voor de mensen die dit verlies moeten dragen gesproken. Ook dit heeft een belangrijke plek bij Mannen.

In juni hebben we in het kader van 'Duurzaamheid' de vicevoorzitter van bijenvereniging Enschede uitgenodigd. Het was een boeiende en leerzame ochtend, waarbij ruimte was om vragen te stellen. En dat waren er behoorlijk wat. Zijn bijen bijvoorbeeld familie van hommels, wespen of horzels? Leven bijen alleen van nectar en stuifmeel? (ja). Hoeveel soorten bijen zijn er in Nederland? (ongeveer 380). Hoeveel bijen zitten er in één nest? (30.000-50.000). Gaan bijen alleen op bepaalde bloemen, bomen en planten af? (dat hangt af van de omgeving waar ze zijn). Wanneer vliegen ze uit? (in het voorjaar bij ong. 12 graden). Wat kunnen wij doen om het bijen naar de zin te maken? Zit er in een nest één koningin en hoeveel eitjes legt zij per dag? (ja en zij legt 1000-1600 eitjes per dag). Waar blijven bijen tijdens de winter? (zij overwinteren in de korf en leven van verzameld nectar en stuifmeel). Aan het eind van de ochtend werden nog een aantal potten bijenhoning verloot. En wist u dat er een broeder was die nog nooit honing had geproefd of gegeten? Praten over vakanties heeft ook een veelvuldige plek op deze ochtenden. Als je die verhalen hoort, ben je verbaasd dat er verschillende mensen zijn die eigenlijk de hele wereld al hebben bereisd en dat anderen hun vakantie liever in het eigen land vieren. En niets is mooier dan dit met elkaar te kunnen delen.

Mocht u nog vragen of opmerkingen hebben dan kunt u altijd even een mailtje sturen naar:

jevepe14@gmail.com

En natuurlijk bent u altijd welkom. De inloop is vanaf 9.00 uur en we beginnen vaak om 9.30 uur en eindigen dan omstreeks 11.00 uur. Mocht u wat later komen dan is ook dat geen probleem. Gewoon doen en neem uw broer, als u die heeft, uw buurman of vriend eens mee.

Johan van Poorten

Imker Evert Egberink

Verzorging dientafel

Iedere zondagmorgen (of zaterdagavond), ver voor aanvang van de eredienst, is er al een groep broeders en zusters bezig om alles daarvoor in gereedheid te brengen. Zo moet het gebouw worden geopend, de koffie gezet, maar ook de dientafel klaargemaakt. Heel bijzonder daarbij is die ene dienschaal die op de verhoging is geplaatst ten teken dat, ongeacht hoe mijn week is geweest en wat ik ook heb gedaan en gedacht, mijn oprechte

zielsaanbieding wordt aanvaard en bevestigd en ik zo voor de nieuwe week weer een nieuwe start mag maken. Een zeer bijzonder en waardevol element in ons Werk.

Voor mij altijd een geruststellende en ook rustgevende gedachte als ik bij binnenkomst deze schaal zie staan. Overigens, laten we ook eens denken aan al die stille helpers, die het mogelijk maken dat wij onze erediensten kunnen beleven zoals we ze willen beleven. Velen zijn daarvoor op allerlei mogelijke manieren in touw en daar ben ik ze dankbaar voor en die dank wil ik bewijzen door, waar ik kan en waar mogelijk, hieraan mijn bijdrage te leveren.

Henk Zwijnenberg

De Mazzel.....

Soms, als je met mensen in gesprek komt, krijg je het gevoel: "Wat heb ik eigenlijk een mazzel." Dat gevoel overviel mij, toen ik recentelijk bij zr. Renee Otten en br. Ben Kamphuis was, in verband met dit artikel. "Wat heb ik een mazzel, dat ik als kind al dit Werk ben binnengedragen en de liefde en saamhorigheid vanuit de gemeenschap als het ware met de paplepel heb binnengekregen." Neem nou het verhaal van zr. Renee Otten.

Als geboren Enschedese volgde zij in Groningen een HBO-opleiding gastronomie. Later werd ze volop actief in het maatschappelijke leven, onder meer als manager binnen de horeca, later als boekhoudkundig medewerker in een klein Zwols bedrijf en terug in Enschede werd zij sorteerder bij de posterijen. Vijf jaar geleden kreeg ze een ongeval, waardoor ze in een rolstoel belandde. In september 2016 speelde een behoorlijke depressie haar parten en toen ook nog een goede vriendin aangaf uit het leven te willen stappen, kwam het gevoel naar boven: "Ik kan het niet alleen, ik heb hulp nodig." Maar psychiatrische hulp kwam "nicht im Frage". "Die denken veel te veel in medicijnen", aldus Renee. Via zr. Bianca de Kooter kwam Renee in contact met zr. Cobie Noordhof uit Almelo, die haar de weg wees om uit de situatie te komen, waarin ze was beland. Op aanraden van Bianca de Kooter bezocht Renee een samenkomst van Enschede-Zuid. Ze voelde zich hier meteen thuis. "Alleen al de begroeting aan de deur. Letterlijk ben ik toen over de drempel geholpen", vertelt Renee. "Ik had eigenlijk direct het gevoel: ik ga hier niet meer weg. Ik werd geaccepteerd en voelde me meebetrokken in de gemeenschap en bij de "spreker". En dat

thuisgevoel is gebleven.

Ook br. Ben Kamphuis is een geboren en getogen Enschedeër. Hij heeft in z'n leven allerlei werkzaamheden verricht, hij is onder andere 6½ jaar militair geweest en later internationaal vrachtwagenchauffeur. Daarna was hij werkzaam als chauffeur/verhuizer, waar hem een ongeval overkwam, waardoor hij helaas arbeidsongeschikt werd. Helemaal stilzitten is er voor Ben niet bij en op verzoek van br. Niels Wiegman ging hij helpen bij het Ameezing Jeugdkoor. Hij was zodoende ook bij concerten van dat koor aanwezig. Op aanraden van Niels is hij maar eens een keer meegegaan naar een samenkomst en ook hij voelde zich in de gemeenschap thuis. "Ik kreeg gelijk het gevoel: je hoort erbij. Ik ontmoet hier mensen die echt interesse in mij hebben. Dat merk je vooral tijdens het koffiedrinken na de eredienst. Ik kan je zeggen; dat is een weldadig gevoel."

Doordat ze min of meer gelijktijdig binnenkwamen, trokken Renee en Ben veel samen op en daaruit is een mooie vriendschap ontstaan. Een (h)echte vriendschap, waarin je er voor elkaar wilt zijn als dat nodig is en elkaar volledig de ruimte geeft als dat aan de orde is. Samen zijn ze in verband met de confirmatie onder meer bij de Apostel geweest voor een gesprek en zodoende wordt het lijntje dat je met elkaar hebt sterker. Mooi om te zien en te ervaren.

Misschien snapt u als lezer dat mazzel-gevoel van mij. We hebben een bijzonder waardevol gedachtengoed in handen, waar veel mensen, al dan niet heimelijk, naar verlangen. Laten we dat gedachtengoed beschermen, koesteren en uitdragen waar het leven ons brengt en ons niet in de luren laten leggen door "gedoe", zowel in als buiten de gemeenschap. Soms heb je daar even een kort gesprek voor nodig, zoals ik had met zr. Renee Otten en br. Ben Kamphuis.

Henk Zwijnenberg

Uitdelen Kerstrollen

